

เครื่องปรุงของงานเขียน

ดร. ครรชิต มัลย์วงศ์ ราชบัณฑิต

28 กรกฎาคม 2544

การเขียนหนังสือเป็นเรื่องที่น่าสนุกสำหรับคนที่เขียนเก่ง แต่กลับเป็นเรื่องที่แสนยากและน่าเบื่อสำหรับคนที่ไม่มีทักษะทางนี้ ในทำนองเดียวกันนักเขียนอาชีพอาจนั่งเขียนเรื่องสั้นจบที่ร้านกาแฟในเวลาไม่นานนัก แต่นักเขียนฝึกหัดอาจใช้เวลาานมากกว่าจะคิดพลอตเรื่องและเขียนเรื่องนั้นได้จบ

บางคนเห็นว่าความสามารถในการเขียนนั้นเป็นเรื่องของพรสวรรค์ ใครไม่มีพรสวรรค์ทางนี้ก็คงไม่มีวันเขียนเรื่องได้ หรืออย่าว่าแต่เขียนเรื่องทั้งเรื่องเลย แม้แต่จะเขียนจดหมายสั้น ๆ ให้คนอื่นอ่านเข้าใจก็คงจะทำได้

จากประสบการณ์ของผมเอง ผมเห็นว่าการเขียนเรื่องต่าง ๆ นั้นไม่ใช่เรื่องยาก หรือต้องอาศัยพรสวรรค์พิเศษแต่อย่างไร ผมกลับเห็นว่าทุกคนที่มีความตั้งใจสามารถเขียนเรื่องที่น่าอ่านได้ทั้งนั้น แต่ก่อนอื่นจะต้องฝึกฝนตนเองในบางเรื่องก่อน

เรื่องแรกที่จะต้องฝึกฝนก็คือต้องอ่านหนังสือให้มาก ๆ นักเขียนที่ดีจะต้องเป็นนักอ่านด้วย นั่นหมายความว่าต้องทั้งอ่านหนังสือมากและต้องเข้าใจหนังสือที่อ่านนั้นในประเด็นต่อไปนี้

- เนื้อหาสาระหรือความหมายโดยตรงของเรื่องที่อ่าน
- ความสละสลวยสวยงาม (หรือไม่สวยงาม) ของข้อความที่อ่าน
- น้ำหนักของเหตุผลต่าง ๆ ที่ยกมาประกอบในเรื่องนั้น
- สารสนเทศและความหมายที่ขยายความออกไปจากเนื้อหาที่อ่าน

เรื่องที่สองที่จะต้องฝึกฝนก็คือ จะต้องศึกษาและหัดพิจารณาเหตุผลต่าง ๆ ที่ได้ยินได้ฟังและได้อ่าน อีกนัยหนึ่งจะต้องหัดวิเคราะห์เหตุและผลที่อ่านอย่างถี่ถ้วน เรื่องต่าง ๆ ที่เขียนขึ้นมา นั้นหากให้เหตุผลไม่ถูกต้องเสียแล้วก็จะทำให้ผู้อ่านที่มีความรู้หัวเราะเยาะ และอาจจะทำให้ผู้อ่านบางคนหลงเชื่อ ซึ่งอาจจะทำให้เกิดผลร้ายได้ การฝึกฝนในเรื่องเหตุผลนี้ทำได้ไม่ยาก หากมีเวลาพอก็ลองไปหาคำพิพากษาศาลฎีกาในด้านต่าง ๆ ที่น่าสนใจมาอ่านแล้วศึกษาเหตุผลที่ศาลฎีกาท่านอธิบายในแต่ละคดี จะได้ประโยชน์มาก หากไม่มีเวลาไปหาหนังสือรวมคำพิพากษาศาลฎีกามาอ่านก็ควรลองอ่านคอลัมน์ “ทนายชาวบ้าน” ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐก็ได้ ยิ่งถ้าหากใครอยากเป็นนักเขียนเรื่องลึกลับละก็จะได้ประโยชน์มากขึ้น เพราะบางคดีที่ฟ้องร้องกันนั้นมีความลึกลับซับซ้อนมากทีเดียว

เรื่องที่สามก็คือการหัดเขียนให้อ่านแล้วเข้าใจ ผมเห็นว่าเรื่องนี้กำลังเป็นจุดอ่อนที่สำคัญของเยาวชนไทย เพราะทุกวันนี้เราแทบจะไม่ได้หัดให้นักเรียนเขียนอะไรเลยนอกจากขีดถูกขีดผิดบนกระดาษข้อสอบ บรรดาอาจารย์นักออกข้อสอบก็พยายามคิดหาวิธีการออกข้อสอบแบบปรนัยที่จะวัดผลได้ว่าคนตอบรู้เนื้อหาวิชาหรือไม่ จนกระทั่งมีทั้งการออกข้อสอบแบบสังเคราะห์ แบบวิเคราะห์ แบบเข้าใจ แบบความจำ ฯลฯ แต่ที่ไม่ได้คิดทำวิจัยก็คือวิธีทำข้อสอบที่วัดความสามารถของเด็กว่าจะอธิบายเนื้อหาของเรื่องที่เรียนนั้นให้คนอื่นรู้เรื่องได้หรือไม่ ด้วยเหตุนี้เองคนไทยยุคใหม่ตั้งแต่เด็กไปจนถึงนักการเมืองจึงพูดไม่ค่อยรู้เรื่อง เมื่อเป็นเช่นนี้จึงจำเป็นสำหรับคนรุ่นใหม่ที่ต้องทักษะด้านการเขียนจะต้องหัดเขียนกันใหม่

การหัดเขียนนั้น ไม่ใช่เรื่องยากหากได้อาจารย์หรือคนที่เขียนเก่งมาเป็นผู้แนะนำ สมัยที่ผมกำลังศึกษาปริญญาโทอยู่นั้น เมื่อผมเขียนวิทยานิพนธ์เสร็จแล้วก็ต้องส่งไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาของผมซึ่งเป็นคนเชื้อชาติสิงคโปร์ที่ไปอยู่อเมริกาชื่อ อาเซอร์ ชิว เป็นผู้ตรวจ ผมเป็นนักศึกษาที่ไม่ค่อยได้เรื่องเท่าใดนัก ดังนั้นจึงถูก ดร. ชิว ลงโทษด้วยการให้แก่วิทยานิพนธ์เสียเจ็ดหน คือเขียนเท่าใด ๆ ก็ไม่ถูกใจ ดร. ชิว สักที เรื่องที่น่าเสียดายก็คือผมไม่เคยได้เรียนรู้จากความผิดพลาดในการเขียนวิทยานิพนธ์ครั้งนั้นเลย ต่อมาเมื่อผมทำวิทยานิพนธ์ปริญญาเอก อาจารย์ที่ปรึกษาผมเป็นคนจีนอเมริกัน ชื่อ ดร. เซง ลิบ ลี อาจารย์ท่านนี้ให้ผมนำวิทยานิพนธ์ที่ผมเขียนไปนั่งอ่านกับท่านที่บ้านนานสามวันสามคืน อ่านและแก้กันทีละประโยค นอกจากแก้แล้วยังเอ็ดผมไปด้วยตลอดสามวันสามคืน ช่วงนั้นผมเจ็บปวดมากเพราะถูกเอ็ดตะโรเสียไม่มีดี แต่ก็ยังเป็นช่วงที่ผมได้เรียนรู้วิธีเขียนงานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษอย่างลึกซึ้ง ไม่ว่าจะเป็นการเขียนบทคัดย่อ การเขียนรายละเอียดในแต่ละบท การสรุป และการเขียนบรรณานุกรม ความรู้ที่ได้จาก ดร. ลี นี้ทำให้ผมมีความสามารถที่จะอ่านและแก้ไขงานวิทยานิพนธ์ให้ลูกศิษย์ได้ดี ยกเว้นในระยะหลังซึ่งผมไม่ได้เป็นอาจารย์เต็มเวลาและสายตาแยลงแล้ว

การหัดเขียนนั้นหากได้อาจารย์ดีอย่างที่ผมได้ก็จะเป็นประโยชน์มาก ในกรณีของผมนั้นเรื่องที่ผมเขียนเป็นวิทยานิพนธ์ซึ่งมีเนื้อหาที่ชัดเจน มีเรื่องที่เป็นเหตุเป็นผล มีการอ้างอิงงานผู้อื่นอย่างถูกต้อง ดังนั้นการแก้ไขสำนวนให้เป็นภาษาที่สละสลวยขึ้นและทำให้เหตุผลที่อ้างในวิทยานิพนธ์มีน้ำหนักมากขึ้นจึงเป็นเรื่องที่ง่าย นอกจากนั้นยังทำให้ผมเข้าใจเคล็ดลับต่าง ๆ มากขึ้นด้วย

ผู้ที่กำลังอ่านเรื่องนี้คงจะไม่มีโอกาสที่จะประสบโชคดีเท่าผม และอาจารย์เก่ง ๆ เวลานี้ก็คงจะไม่มีเวลามานั่งสอนวิธีเขียนให้ลูกศิษย์สามวันสามคืนอย่างอาจารย์ของผม ดังนั้นวิธีที่จะเรียนรู้เรื่องนี้ได้เป็นขั้นแรกก็คือการเข้าสัมมนาซึ่งมีวิทยากรพร้อมจะให้คำแนะนำ แต่กระนั้นก็จะทำได้จำกัดเพราะจะให้วิทยากรช่วยแก้ไขแต่ละประโยคให้ก็คงจะเป็นไปได้ยาก หลังจากได้รับคำแนะนำแล้วก็คงจะต้องฝึกเขียนให้ตัวเองอ่านต่อไปอีกระยะหนึ่ง การอ่านเรื่องที่ตนเองเขียนนั้นจะต้องอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์เพื่อหาทางแก้ไขให้ดียิ่งขึ้นด้วย ไม่ใช่อ่านไปยิ้มไปด้วยความภูมิใจที่เขียนเสร็จ

การที่จะเขียนหนังสือได้นั้นก็เหมือนกับการทำงานอื่น ๆ ให้ได้ดี คุณจะทำกับข้าวไม่
ได้ดีหากไม่เตรียมตัวไว้ก่อน โดยเฉพาะคือไม่มีเครื่องปรุงและเครื่องมือสำหรับทำอาหาร

นักเขียนที่มีฝีมือจึงจำเป็นจะต้องรวบรวมเครื่องปรุง และ เครื่องมือสำหรับนำมาใช้ในการ
เขียนเอาไว้ให้พอเพียง

เครื่องปรุง

เครื่องปรุงสำหรับการเขียนเรื่องนั้นมีมาก (ถึงตรงนี้ก็ยกขึ้นได้ว่า พระบาทสมเด็จพระ
เจ้าอยู่หัวผู้ทรงเป็นที่รักและบูชาของพวกเรานั้นได้ทรงใช้คำว่า “ปรุง” เหมือนกันขณะทรงสร้าง
ภาพ สคส. ด้วยคอมพิวเตอร์แจกพสกนิกรในวันขึ้นปีใหม่) ผมได้เขียนรายชื่อเครื่องปรุงพร้อม
กับคำอธิบายย่อ ๆ ให้ลองพิจารณาดังต่อไปนี้

คำพิพากษาศาลฎีกา เครื่องปรุงชนิดนี้ต้องเรียกว่าเป็นสุดยอดของเครื่องปรุงทั้งหลายแล้ว
เพราะมีทั้งเรื่องรัก โศกเศร้า รั้นทศ น้อฉล หลอกหลวง โจรกรรม ฯลฯ เนื้อหาของคดีนั้นมีความ
น่าสนใจดังที่ได้กล่าวไปข้างต้น แต่ที่น่าสนใจมากที่สุดก็คือเหตุผลที่ศาลใช้ในการพิจารณาหา
ความจริง

กฤตภาคข่าว (News clipping) เป็นเครื่องปรุงที่สำคัญอีกชนิดหนึ่ง ผมจำได้ว่า รงค์ วงษ์
สวรรค์ เคยให้สัมภาษณ์ว่าขึ้นไปอยู่โป่งแยงพร้อมด้วยกฤตภาคข่าวจำนวนมหาศาล และกฤตภาค
เหล่านี้เองที่ทำให้ รงค์ สามารถเขียนเรื่องอันเป็นวิถีชีวิตของผู้คนได้อย่างลื่นไหล และสะดวก
นักเขียนที่ดีจะต้องสะสมเรื่องต่าง ๆ เอาไว้เป็นเครื่องปรุงมาก ๆ หากลองดูตามหน้าหนังสือพิมพ์
ต่าง ๆ จะมีเรื่องที่น่าสนใจมากทีเดียว ข่าวเกี่ยวกับเครื่องมือใหม่ ๆ เทคโนโลยีใหม่ ๆ หรือการ
ค้นพบใหม่ ๆ ก็ที่น่าสนใจมาก ระยะเวลาข่าวมักจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับเทคโนโลยีชีวภาพ เช่น เรื่อง
จีโนมมนุษย์ การโคลนนิ่ง การปรับเปลี่ยนยีน ฯลฯ คุณจำได้หรือไม่ว่าแกะโคลนนิ่งตัวแรกของ
โลกชื่ออะไร และ วัวโคลนนิ่งตัวแรกของไทยชื่ออะไร หากจำไม่ได้และไม่ได้ตัดข่าวไว้ก็อาจจะ
ไม่สามารถเขียนถึงเจ้าแกะและวัวสองตัวนี้ได้ นอกเสียจากคุณจะใช้วิธีอื่นมาช่วย แต่ถ้าเป็น
ข่าวเรื่องเกี่ยวกับสุขภาพสตรีเคราะห์ร้ายผู้นั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์แล้วกระโปรงถูกดึงเข้าไปใน
ล้อรถจนเกิดอุบัติเหตุจนถึงแก่กรรมนั้น คุณจะไม่มีทางนำมาอ้างในบทความเรื่อง “อันตรายจาก
การซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์” ได้เลย

แผ่นพับ (Brochure) เป็นสิ่งที่เราได้รับเป็นประจำ บริษัทหรือหน่วยงานบางแห่งส่ง
แผ่นพับประชาสัมพันธ์งานสัมมนาเชิญชวนเราไปเข้าร่วม เวลาเราไปเที่ยวหรือเยี่ยมเยือนที่บาง
แห่ง เช่น พิพิธภัณฑ์ สถาบันการศึกษา เราก็มักจะได้รับแผ่นพับมา รายละเอียดในแผ่นพับนั้น
มักจะน่าสนใจมาก และอาจจะมีประโยชน์ได้หากรู้จักใช้ ว่าแต่เราได้เก็บรวบรวมมันเอาไว้หรือ
เปล่า เก็บไว้แบบไหน จะค้นหาแผ่นพับที่ต้องการได้อย่างไร

การ์ดเชิญ เป็นสิ่งที่จะมีความหมายในช่วงแรกที่ได้รับเพราะหมายความว่าเราได้เชิญเชิญให้ไปร่วมงาน แต่เมื่องานผ่านไปแล้วการ์ดนั้นก็หมดความหมาย อย่างไรก็ตามผมคิดว่าการ์ดบางแผ่นยังมีความสำคัญอยู่อีกมาก และน่าจะต้องเก็บรวบรวมไว้เพื่อใช้เป็นเครื่องปรุงประกอบ การเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการ์ดเชิญอย่างเป็นทางการภาษาอังกฤษซึ่งไม่ใช่ภาษาของเราจะเป็นประโยชน์มากสำหรับให้เราใช้เป็นแนวทางในการเขียนได้

ภาพถ่าย เป็นเครื่องปรุงอย่างสำคัญที่ปฏิเสธไม่ได้ ผมอยากแนะนำให้พวกคุณทุกคนมีกล้องถ่ายรูปติดตัว เมื่อคุณไปไหน ได้พบเห็นคน สถานที่ หรือเรื่องราวที่น่าสนใจก็ให้ถ่ายเอาไว้ เพราะภาพถ่ายเหล่านั้นมีประโยชน์หลายอย่าง อย่างแรกก็คือสามารถบันทึกรายละเอียดได้มากกว่าที่เราจะมองเห็นได้ตามปกติ อย่างที่สองก็คือเราอาจนำภาพนั้นมาใช้เป็นภาพประกอบในเรื่องที่เราเขียนได้ การถ่ายภาพในอดีตนั้นต้องใช้ฟิล์มจำนวนมากซึ่งค่อนข้างสิ้นเปลือง แต่ปัจจุบันเราอาจซื้อกล้องดิจิทัลมาใช้ถ่ายภาพได้มากเท่าที่ต้องการ เมื่อถ่ายแล้วเราก็บรรจุภาพลงในเครื่องคอมพิวเตอร์ได้ หากดูแล้วภาพไหนไม่ได้เรื่องก็อาจจะลบภาพนั้นทิ้งได้ นอกจากนั้นยังอาจจะบันทึกรายละเอียดของภาพลงไปให้ค้นในภายหลังได้ด้วย

บันทึกประจำวัน (Diary) เป็นเครื่องปรุงที่ค่อนข้างจะเป็นเรื่องส่วนตัว และก็ขึ้นอยู่กับว่าคุณได้เคยจดบันทึกประจำวันไว้บ้างหรือเปล่า แต่ถ้าคุณเป็นนักจดบันทึก ไม่ว่าจะการจดนั้นจะเป็นภาษาที่คุณรู้เรื่องคนเดียวหรือคนอื่นอาจรู้เรื่องได้ ก็แปลว่าคุณอาจจะเป็นนักเขียนที่ดีได้ เรื่องที่คุณจดบันทึกไว้นั้นอาจจะเป็นประโยชน์เมื่อคุณพยายามสร้างฉากหรือตัวละครสำหรับนิยายของคุณ หรือช่วยให้สารคดีของคุณน่าสนใจมากขึ้น เมื่อคุณใช้เนื้อหาที่คุณจดบันทึกไว้มารวบรวมในเมืองไทยนี้มีนักจดบันทึกที่ยิ่งใหญ่หลายท่าน ถึงตอนนี้คุณคงจะนึกออกแล้วว่าเป็นใครบ้าง

เพลง เครื่องปรุงชนิดนี้อาจจะแปลกสักหน่อย แต่ก็ยังเป็นเครื่องปรุงที่สำคัญสำหรับนักเขียนบางท่านซึ่งอาจจะมีอารมณ์อ่อนไหวเป็นพิเศษและชอบฟังเพลงระหว่างการเขียนเรื่องต่าง ๆ พวกเราหลายคนอาจจะติดนิสัยนี้มาตั้งแต่เรียนหนังสืออยู่ และบางคนอาจจะคิดว่าเป็นการสร้างนิสัยฟังซ่าน อย่างไรก็ตามเมื่อเร็ว ๆ นี้ผมบังเอิญได้ชมรายการ 48 Hours ทาง UBC และได้ฟังคำบรรยายว่าดนตรีทำให้สมองทั้งสองซีกทำงานร่วมกันอย่างดี นั่นอาจจะทำให้คนเราคลายเครียดและทำให้นักเขียนสมองปลอดโปร่งจนสามารถสร้างผลงานชิ้นเลิศได้ ความสามารถของเพลงหรือดนตรีนั้นได้ทำให้เกิดวิธีการรักษาผู้ป่วยที่เรียกว่า Music Therapy

โทรทัศน์และวิดีโอ ผมเขียนเรื่องนี้ในขณะที่ชายตาชมนภาพยนต์ทางเคเบิลทีวีไปด้วย ผมไม่อยากจะแนะนำให้ทำเช่นนั้นมากนัก นอกเสียจากคุณจะมีสมาธิที่ดีและสามารถเปิดปิดสมองให้รับทราบเรื่องหลายเรื่องได้พร้อมกันเหมือน ดัง ซันระบบคอมพิวเตอร์ที่สามารถทำงานได้แบบมัลติทาสกิง (Multitasking) หากคุณไม่สามารถทำอย่างนั้นได้ การเขียนไปด้วยภาพยนต์ไปด้วยก็ไม่ใช่การใช้เครื่องปรุงที่เหมาะสม และคุณอาจจะมีปัญหาเรื่องผลงานที่เขียนไม่ดีเท่าที่ควร ในที่นี้ผมเสนอให้คุณรวบรวมวิดีโอที่สำคัญเป็นเครื่องปรุง เวลานี้มีรายการสารคดีเยี่ยม ๆ ทางเคเบิลทีวี

วีหลายช่อง การที่เราอัศจรรย์เหล่านี้ไว้ก็จะกลายเป็นเครื่องปรุงสำหรับตกแต่งเรื่องต่าง ๆ ของคุณให้น่าสนใจได้มากขึ้น เสียแต่ว่ามันแพงที่จะต้องหาซื้อเอาตัวนั้นก็ยังมีราคาแพงอยู่

เว็บไซต์ (Website) เป็นเครื่องปรุงสำคัญของยุคนี้ เมื่อสมัยผมเป็นเด็กผมเคยฝันว่าในอนาคตคงจะมีระบบที่สามารถตอบปัญหาอะไรก็ได้ สามารถช่วยทำการบ้านได้ หรือ ให้คำแนะนำในด้านต่าง ๆ ได้ ตอนนั้นผมคิดว่าโทรศัพท์น่าจะเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมเพียงแต่ผมคิดไม่ออกว่าจะเก็บเงินจากผู้ให้บริการถามคำถามอย่างไร เวลานี้ผมเห็นมีบริการอย่างที่ผมต้องการอยู่มากทีเดียว มีทั้งบริการทำนายโชคชะตาครีทางโทรศัพท์ และมีระบบเวิลด์ไวด์เว็บ (World Wide Web) ที่ได้กลายเป็นศูนย์รวมข้อมูลและความรู้อันมหาศาลของโลกไปแล้ว ด้วยระบบนี้คุณอาจจะค้นหาเรื่องอะไรก็ได้ที่คุณอยากรู้ ขอเพียงแต่ให้มีความสามารถในการใช้โปรแกรมเบราเซอร์อย่างเช่น Netscape หรือ Internet Explorer สำหรับค้นหาข้อมูลที่ต้องการเท่านั้น ทุกวันนี้บรรดาครูบาอาจารย์และนักวิจัยจะใช้เวลาค้นหาข้อมูลและความรู้จากเว็บไซต์ต่าง ๆ วันละมาก ๆ และดูเหมือนว่ายิ่งค้นไปเท่าใดก็ยังมีเรื่องที่น่ารู้ศึกษาเพิ่มมากขึ้นเป็นทวีคูณ

เครื่องมือ

เครื่องมือสำหรับนักเขียนมีมากมายหลายอย่างด้วยกัน ผมเชื่อว่าเครื่องมือที่เราคุ้นเคยมากที่สุดก็คือดินสอ ปากกา ยางลบ และกระดาษ ส่วนเครื่องเขียนอื่น ๆ จะมีหรือไม่มีก็สุดแท้แต่ว่าคุณอยากจะเป็นนักเขียนอะไร แต่ก่อนนี้ผมจำเป็นต้องมีไม้บรรทัดและวงเวียนด้วย เพราะจะต้องวาดรูปประกอบรวมทั้งกราฟส่งไปให้ทางสำนักพิมพ์ด้วย มาถึงยุคนี้ผมคิดว่าเครื่องมือที่จำเป็นสำหรับนักเขียนก็คือเครื่องคอมพิวเตอร์พร้อมด้วยเครื่องพิมพ์

ผมใช้คอมพิวเตอร์พิมพ์เอกสารมานานแล้ว และอาจกล่าวได้ว่าผมเป็นนักศึกษาคนแรกของเอไอที่ใช้คอมพิวเตอร์พิมพ์วิทยานิพนธ์ทั้งหมด อย่างไรก็ตามผมไม่ได้เริ่มใช้คอมพิวเตอร์เขียนบทความหรือเรื่องต่าง ๆ จนกระทั่งเมื่อมีคอมพิวเตอร์ขนาดกระเป๋าใช้ และจนกระทั่งผมมีปัญหาทางสายตาจนกระทั่งใช้ปากกาเขียนบนกระดาษไม่ได้ หากเขียนได้เพียงบรรทัดเดียวผมก็จะมีอาการแสบและเคืองตาจนทนไม่ไหว ผมไปให้หมอตรวจแต่หมอก็ไม่ทราบสาเหตุว่าผมเป็นโรคอะไรกันแน่ ที่แปลกก็คือผมยังใช้คอมพิวเตอร์พิมพ์เอกสารและบทความต่าง ๆ ได้อย่างสบาย แต่ก็ต้องไม่นานมากนักมันจะนั่นสายตาก็จะล้า

ด้วยเหตุนี้ผมจึงขอแนะนำให้คุณซื้อคอมพิวเตอร์มาใช้ หากเป็นคอมพิวเตอร์แบบตั้งโต๊ะก็จะมีปัญหาในด้านการใช้เพราะคุณจะต้องแบกไปไหนมาไหนไม่ได้ คุณต้องซื้อมาตั้งไว้ที่บ้านและจะใช้งานได้ก็ต่อเมื่อคุณมาอยู่ที่บ้านแล้วเท่านั้น แต่ถ้าหากคุณซื้อเครื่องชนิดโน้ตบุ๊ก คุณอาจจะนำติดตัวไปไหนมาไหนได้ และอาจจะนำไปเขียนเรื่องที่ไหนก็ได้ คุณอาจจะไปพักผ่อน ณ สถานที่ตากอากาศริมทะเล คุณอาจจะไปเชียงใหม่ อาจไปเบตง อาจไปภูเรือ ไม่ว่าจะไปไหนคุณก็ยังสามารถใช้คอมพิวเตอร์ได้อย่างสะดวก トラบเท่าที่มีกระแสไฟฟ้าให้ใช้

เครื่องโน้ตบุ๊กนั้นมีปัญหาที่คุณจะต้องระมัดระวังหลายอย่าง อย่างแรกก็คือคุณต้องระวังอย่าทำมันตกเพราะเครื่องอาจจะรวนหรือเสียหายได้ ไม่ว่าจะถือไปไหนขอให้ระวังหน่อย และถ้าคุณเกิดนึกอยากนำติดตัวไปเขียนเรื่องที่ต่างประเทศก็จะต้องระวังคนฉกไป มีบางคนเอากระเป๋าคอมพิวเตอรืวางไว้บนรถเข็นขณะรอกกระเป๋าเดินทางที่สายการบินจะส่งออกมาทางสายพาน พอได้กระเป๋าเดินทางก็ยกมาวางบนรถเข็น แต่กระเป๋าคอมพิวเตอรือันตรธานไปเสียแล้ว ที่สนามบินในต่างประเทศบางแห่งเขากลัวว่าคุณจะเอาระเบิดใส่ลงไปเครื่องคอมพิวเตอรืด้วย ดังนั้นเจ้าหน้าที่ตรวจกระเป๋าอาจจะขอให้คุณเปิดเครื่องให้เขาเห็นว่าคอมพิวเตอรืทำงานได้ พอเห็นโลโก้ของวินโดวส์ชัดเจนและรู้ว่าเครื่องทำงานได้จริงเขาก็จะพอใจและปล่อยให้ผ่านไปได้

เรื่องที่สองที่ต้องระวังก็คือ จอภาพของเครื่องโน้ตบุ๊กนั้นค่อนข้างจะบอบบาง ดังนั้นต้องระวังอย่าเอาอะไรไปขีดขีดบนจอภาพเป็นอันขาด เพราะจะทำให้จอเสียหาย

เรื่องที่สามก็คือแบตเตอรี่ของเครื่อง แบตเตอรี่ที่ได้มาพร้อมกับเครื่องนั้นจะมีอายุใช้งานได้สักสองปีแล้วก็จะเสื่อม หากต้องการให้มีอายุทนนานได้ถึงสองปีจริง ๆ คุณควรหัดใช้ให้ถูกวิธีคืออัดไฟฟ้าให้เต็มแล้วก็ใช้พลังงานจากแบตเตอรี่นั้นไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งคอมพิวเตอรืเตือนว่าพลังงานจะหมดแล้วจากนั้นคุณค่อยเสียบปลั๊ก อย่าเอาแต่ใช้พลังงานจากกระแสไฟฟ้าหลักอย่างเดียว

เรื่องที่สี่ก็คือ พยายามเลือกเครื่องที่มีเป็นพิมพ์ขนาดใหญ่พอที่คุณจะพิมพ์หลาย ๆ นิ้วได้โดยสะดวก คอมพิวเตอรืบางเครื่องมีขนาดเล็กมากไม่เหมาะที่จะนำมาใช้เขียนเรื่องเพราะเขาสร้างมาให้ใช้จดบันทึกเรื่องราวเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างเช่นตารางนัดเท่านั้น

การใช้เครื่องคอมพิวเตอรืเขียนเรื่องหรือพิมพ์งานไม่ใช่เรื่องยาก ความจริงเป็นเรื่องง่ายด้วยซ้ำไปเพราะโปรแกรมประมวลคำที่พัฒนาขึ้นนั้นมีความสามารถหลายอย่างที่เดียว เช่นสามารถเลือกตัวอักษรได้หลายขนาด หลายแบบ ทำเป็นตัวเอียงก็ได้ จัดเส้นใต้ก็ได้ มีพจนานุกรมสำหรับตรวจสอบการสะกดการันต์ของคำต่าง ๆ หากเป็นคำใหม่ ๆ ที่ไม่ปรากฏในพจนานุกรมโปรแกรมก็จะขีดเส้นหยัก ๆ แดง ๆ เพื่อเตือนให้ตรวจสอบคำนั้น แต่ก็ต้องระวังให้มากเพราะโปรแกรมเวิร์ดของไมโครซอฟต์นั้นไม่ทราบว่าจะไปขีดเอาพจนานุกรมอะไรมาใช้ มีคำผิดมากเหลือเกิน เมื่อพิมพ์ผิด หรือพิมพ์แล้วต้องการแก้ไขใหม่ ก็เป็นเรื่องง่ายและการแก้ไขก็สะดวกกว่าการใช้พิมพ์ดีดมาก ต้นฉบับที่แก้ไขแล้วจะสะอาดมากทีเดียว

เครื่องมือต่อมาก็คือระบบอินเทอร์เน็ต ปัจจุบันนี้คงไม่มีผู้อ่านคนใดที่ไม่รู้จักอินเทอร์เน็ตเพราะเทคโนโลยีนี้มาแรงที่สุดและมีผลกระทบต่อสังคมอย่างกว้างขวางมากที่สุด

ผมเสนอว่าคุณควรจะสมัครเป็นสมาชิกระบบอินเทอร์เน็ตกับผู้ให้บริการรายใดรายหนึ่ง และหัดใช้อินเทอร์เน็ตให้เป็นประโยชน์ คุณอาจจะส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ไปถึงเพื่อนฝูงที่เป็นสมาชิกอินเทอร์เน็ตอยู่แล้วเพื่อแลกเปลี่ยนความเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่คุณอยากเขียน หรือคุณอาจจะส่งต้นฉบับไปให้บรรณาธิการทางอินเทอร์เน็ตก็ได้

ประโยชน์อย่างสำคัญก็คือ World Wide Web ซึ่งเป็นขุมข้อมูล บทเรียน และความรู้อันยิ่งใหญ่ที่สุดที่มนุษยชาติเคยรู้จัก ผมจะไม่พูดเรื่องนี้อีกเพราะได้กล่าวไปในตอนต้นแล้ว เพียงแต่อยากจะเตือนให้คุณหัดอ่านเว็บเพจจากที่ต่าง ๆ ให้เป็นนิสัยประจำวันเท่านั้น

สรุป

กล่าวโดยสรุปผมขอแนะนำให้พวกคุณรู้จักหัดใช้เครื่องปรุงในงานเขียนของคุณ งานเขียนนั้นก็เหมือนอาหาร รสชาติจะอร่อยหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับว่าคุณได้ใส่เครื่องปรุงพร้อมหรือไม่ ลองคิดถึงถ้วยเตี้ยเส้นเล็กแห้งซึ่งไม่ได้ใส่เครื่องปรุงอะไรเลย มีแต่เส้นถ้วยเตี้ยกับลูกชิ้นปลาแบบนี้เวลากินจะได้รสชาติอะไร พ่อค้าจะต้องใส่เครื่องประกอบอื่น ๆ ให้พร้อม อีกทั้งยังจะต้องมีกระปุกเครื่องปรุงให้ผู้ซื้อตักใส่เอาตามความต้องการและอย่าลืมแถมมะนาวฝานด้วยก็แล้วกัน

ในบทความนี้ผมได้นำเครื่องปรุงมานำเสนอไว้หลายเรื่อง แถมด้วยเรื่องของเครื่องมืออีกเล็กน้อย เพราะหากถ้วยเตี้ยใส่เครื่องปรุงแล้วแต่ไม่มีเครื่องมือคือตะเกียบสำหรับคีบรับประทานก็คงจะไม่ถูกเรื่องอีกเช่นกัน

ครับ... หากคุณต้องการเป็นนักเขียนก็ต้องเริ่มด้วยการจัดหาเครื่องมือและเครื่องปรุงให้พร้อม จากนั้นก็จะได้เริ่มลงมือเขียนได้